

til at lade det indkalde uden nogen Frist, selv om det skeer i dybeste Fred. Man maa jo nemlig ikke forudsætte, at Administrationen vil gjøre noget Saadant for sin Fornøielses Skyld; nei, det skeer for Statens Skyld og som en nyttig Prøve. Derfor bør Administrationen, hvad der imidlertid forhindres ved den citerede Lovbestemmelse, kunne indkalde Mandskabet uden nogen Lovbefalet Frist. — Det ærede Medlem fra Veile var meget utilfreds med Bestemmelsen om de Besarne. Det ærede Medlem holder ikke mere af de Besarne end jeg, men jeg troer, at det ikke ret er gaaet op for ham, at det, naar Alt kommer til Alt, dog er dem, der ere heldigst stillede ligeoverfor Værnepligten. Derfor kan der naturligviis nok være Bestemmelser, som genere dem, men de ere alligevel de heldigst stillede, og det af den simple Grund, at naar § 33 og § 36 i Lovudfastet blive vedtagne, saaledes som de her ere foreslaaede, saa vil under almindelige Forhold enhver Besaren aftjene sin Værnepligt med eet Togt, hvilket altsaa vil sige det Samme som, at kun de indkaldes, der have nul Togt (En Stemme: Nei!). So, det vil være saaledes. Den Bestemmelse, som det ærede Medlem klagede over, nemlig at Ministeren i Tilfælde af Krigsberedskab, eller af andre Grunde, i Havets Løb kan foretage en yderligere Indkaldelse af besarent Mandskab, er netop sat ind i Loven til de Besarnes Bedste. Naar nemlig Ministeren ikke har denne Tilladelse, er han nødt til at tage et meget stort Antal, et Antal, der beløber sig omtrent til Maximum af, hvad han vil kunne komme til at bruge. Dersom Ministeren derimod senere kan foretage en yderligere Indkaldelse, saa tager han kun saa meget Mandskab, som han foreløbig skønner at have Brug for, og han tager da senere det manglende Antal. Netop derved vil det kunne skee, at kun de, der have Nul Togt, ville blive indkaldte, og det forekommer mig, at det, at kunne aftjene sin Værnepligt ved at gjøre eet eller, for at sige det ærede Medlem, to Togter, medens man bliver i sin Virksomhed og tilvante Beskjæftigelse, Noget, der udføres i 2 halve Aar og for en Hyre, man kan leve af, om den end ikke er ligesaa høi som den, der ellers kan faaes, at det i Sandhed ikke kan siges at

være en svær Værnepligtsbyrde i Sammenligning med den, der paahviler mange andre af dem, der ere Værnepligten undergionne. Deraf følger imidlertid ikke, at, dersom det ærede Medlem med Hensyn til Indkaldelsen kan finde paa Noget, der for de Besarne er bedre, at jeg da ikke skulde være villig til at slutte mig til ham i saa Henseende; men jeg kan ikke see Andet, end at de vedkommende Embedsmænd skulle have den nødvendige Tid, for at disse Ting kunne gjøres ordentligt, om det end er muligt, at det kan skee paa en nemmere Maade. Det ærede Medlem sprang over, at de Paagjældende i den Tid, de faae Underholdningspenge, ogsaa kunne faae Tilladelse til at gaae i Indenrigsfort, — det er jo dog ogsaa et Hensyn, der er værdt at tage med. Angaaende Militairarbejderne maa jeg holde paa, at de blive udslettede af Rullen, saasnart de gaae ud af Linien. Der er ingen Mulighed for, at man vil kunne bruge flere af dem end 8 Aars Mandskab, og altsaa at beholde dem 8 Aar til i Rullen, vilde være i allerhøieste Grad uheldigt for selve Rullens Førelse, der saa ikke vil kunne blive nøiagtig; og naar man først for en Deel af Rulleførelsen tillader sig Unøiagtigheder, ville disse let gaae over i de andre Dele af Rullen. Lad os indrette det saaledes, at de Ruller, vi føre, kunne være nøiagtige og derfor ogsaa skulle være nøiagtige. — Med Hensyn til Retskrivningen i Lovven skal jeg bemærke, at medens den ærede Krigsminister har ladet udgaae Beskjendtgjørelse til Hæren om, at man der skal i officielle Skrivelser følge den Retskrivning, der findes i „Lov om Hærens Ordning“, saa findes der i dette Udcast til Lov om Værnepligt en anden Retskrivning end i den først nævnte Lov. Det er imidlertid Noget, som let vil kunne rettes. Jeg skal, for ikke at gaae videre ind paa Enkeltheder, kun nævne eet Exempel. Der staaer saaledes overalt i Loven om Hærens Ordning „Tjenestetid“, medens her staaer „Tjensttid“ og ligeledes i andre Forbindelser „Tjenestetid“ for „Tjenst“. — Jeg skal ikke talke med det ærede Minister, thi jeg hører nu engang ikke til dem, der bruge i ethvert Foredrag at taffe en af de Herrer Ministre, men jeg skal er kjende, at Loven, som den her er forelagt, e